USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl dne 22. dubna 2021 v neveřejném zasedání v trestní věci [redacted] o návrhu na upuštění od výkonu zbytku trestu odnětí svobody,

takto:

Podle § 327 odst. 1, písmena b) trestního řádu **se zamítá** žádost [redacted] o upuštění od výkonu zbytku trestu odnětí svobody.

Odůvodnění:

1. Odsouzený [redacted] podal dne 6. října 2020 návrh na upuštění od zbytku výkonu trestu odnětí svobody podle § 321 odst. 1, písmena b) trestního řádu. Tento svůj návrh v tento okamžik odůvodnil tím, že byl odsouzený rozsudkem Městského soudu v Praze sp. zn. 48 T 8/2019 k trestu odnětí svobody, který vykonává do současné doby, kdy předtím byl 21 měsíců ve vazbě. Odsouzený dále vyslovil názor, že si výkonem trestu plně uvědomil závažnost svého protiprávního jednání, kdy již vykonal trest blížící se jedné třetině uložené výměry trestu. S ohledem na svůj zdravotní stav potřebuje jeho matka pomoci a péči osoby blízké, kdy je jejím jediným synem a rodinným příslušníkem, a je tak závislá na pomoci odsouzeného. Z tohoto důvodu odsouzený žádá, aby bylo jeho žádosti vyhověno a současně, aby byl trest vyhoštění z doby určité přeměněný na dobu neurčitou a tento byl okamžitě realizovaný, kdy tak odsouzený nebude představovat pro Českou republiku riziko a ohrožení.

2. Po vyhlášení prvotního rozhodnutí bylo soudu předložené doplňující podání, ve kterém odsouzený uvádí, že se snažil vyřešit své dluhy na zdravotním pojištění, dlužnou daň z převodu nemovitostí a daň z nemovitostí, závazky vůči žalobci v nalézacím řízení a dvě exekuce, které dílem doložil příslušnými listinami. Protože je odsouzený pracovně nezpůsobilý, je jeho pobyt ve výkonu trestu podle jeho názoru pouze zatěžováním sociálního systému.

3. Po rozhodnutí Ústavního soudu posléze odsouzený svoji žádost opakovaně doplnil, kdy jednak soudu předložil zdravotní zprávy, které nejsou v českém jazyce, a ke kterým sám uvedl, že diagnóza jeho matky je nevyléčitelná a je pouze udržována ve stavu, ve kterém je, během života se stále zhoršuje, kdy proces zhoršení se zrychluje díky neadekvátní péči a nedodržování lékařských pokynů. Matka nemá zdravotní pojišťovnu a není schopna si zdravotní a životní péči platit sama. Vše posléze podle odsouzeného zhoršuje i situace kolem pandemie Covid-19. Kromě zhoršeného zdravotního stavu a ztráty základních potřeb, upadla matka odsouzeného do deprese, kdy tento stav se zhoršil nástupem odsouzeného do výkonu trestu odnětí svobody.

4. Odsouzený v tomto svém podání dále vyjádřil, že si je plně vědom svých chyb a pochybení, za která se stydí. Po dobu výkonu trestu odsouzený nemá žádný problém s dodržováním pravidel, chodí na všechny aktivity a je dobrovolně zapojený do humanitárních aktivit v podobě výroby dětských hraček pro dětské domovy a nemocnice. Trestné činnosti se odsouzený dopustil proto, že v dané chvíli neviděl jinou možnost, jak pomoci své rodině v materiálním smyslu. Odsouzený se domnívá, že novelou právní úpravy má možnost být podmíněně propuštěný po výkonu 1/3 uloženého trestu, kdy toto si odsouzený vykládá tak, že smyslem bylo, že pro odsouzeného, který je ve výkonu trestu poprvé, je taková kratší doba dostatečná pro to, aby pochopil svoji chybu a aby se resocializoval a dostal novou šanci. Současně odsouzený znovu zopakoval svůj

předpoklad, že pokud by opustil území České republiky, tak by pro tuto zemi nepředstavoval žádné nebezpečí.

5. Posledním podáním posléze odsouzený doložil stav srážek ve věznici, kdy vůči státu nemá žádný dluh a další dluhy chce uhradit.

6. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 13. 2. 2020, sp. zn. 48 T 8/2019, byl odsouzený [redacted] uznán vinným zvlášť závažným zločinem nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2, písmena a), odst. 3, písmena c) trestního zákoníku, kterého se měl dopustit jako člen organizované skupiny s dalšími nejméně třemi osobami, kdy takto se společně podíleli na pěstování vysoce prošlechtěného kultivaru rostliny konopí, s vysokým obsahem kanabiodních látek, kdy za tímto účelem využívali sofistikované a technologické prostředky a následným sušením vypěstovaných rostlin vyráběli psychotropní látku Δ9 – tetrahydrokanabinol, následně se společně podíleli na jejím skladování a další distribuci, kdy takto jednak v přesně nezjištěné době, nejméně od 4. 5. 2017 do 20. 3. 2018 provozovali, organizovali a řídili chod pěstírny v rodinném domě na adrese [redacted], [redacted] a takto vyrobili nejméně 13 447,2 gramů sušiny konopí.

7. V dalším případě poté v přesně nezjištěné době od 19. 7. 2017 do 18. 9. 2018, rovněž provozovali, organizovali a řídili chod další pěstírny konopí na adrese [redacted] kdy v době konání domovní prohlídky zde bylo zajištěno 757 kusů rostlin konopí, ze kterých by při optimálních podmínkách bylo možné dosáhnout až 68 kilogramů sušiny konopí.

8. Vedle toho poté odsouzený s dalšími osobami řídil, provozoval a organizoval chod další pěstírny konopí na adrese [redacted], a to v přesně nezjištěné době, nejméně od 17. 10. 2017 do 27. 8. 2018 a vypěstovali zde přesně nezjištěné množství rostlin konopí, kdy vybavení pěstírny bylo posléze odvezené do Rakouské republiky.

9. Poslední jednání, pro které byl odsouzený uznán vinným, spočívalo v tom, že nejméně ode dne 2. 3. 2017 do 11:00 hodin, dne 3. 3. 2017, ve [redacted], přechovával pro jiného 1 804 gramů sušiny konopí.

10. Za tento trestný čin byl posléze odsouzenému uložený trest odnětí svobody v délce trvání 9 roků, se zařazením do věznice se zvýšenou ostrahou, dále byl odsouzenému uložený trest vyhoštění na dobu 10 roků a trest propadnutí věci, v podobě stolního počítače značky TERRA, model [redacted].

11. K odvolání odsouzeného Vrchní soud v Praze svým rozsudkem ze dne 19. června 2020, sp. zn. 15 To 27/2020, zrušil pouze výrok o způsobu výkonu trestu odnětí svobody a nově odsouzeného zařadil toliko do věznice s ostrahou, kdy vše ostatní zůstalo nezměněné.

12. Z opisu rejstříku trestů vyplývá, že odsouzený [redacted] má na území České republiky pouze jeden záznam, vztahující se ke shora uvedenému odsouzení.

13. Ze sdělení Vězeňské služby České republiky byl odsouzený zadržený dne 18. 9. 2018 a byl dodán do výkonu vazby do [redacted], kde měl chování a vystupování na požadované úrovni, neměl nedostatky v dodržování výkonu vazby a nebyl kázeňsky trestán. Dne 20. 6. 2020 byl odsouzený převedený do výkonu trestu odnětí svobody, se zařazením do věznice s ostrahou, na oddělení s vysokým stupněm zabezpečení. Od 9. 7. 2020 je odsouzený ve výkonu trestu odnětí svobody ve [redacted].

14. Odsouzený byl v době prvotní zprávy v druhé prostupné skupině vnitřní diferenciace, nebyl po dobu trestu odnětí svobody kázeňsky odměněn, ani kázeňsky trestán. Pro nedostatek pracovních příležitostí nebyl pracovně zařazený, o pracovní zařazení projevoval zájem. Do prací ve prospěch věznice se zapojuje aktivně a samostatně. Své závazky nehradí, kdy má závazky pouze mimo Vězeňskou službu ČR v částce ve výši 29 579 Kč. V kolektivu odsouzených nemá odsouzený problémy, konflikty nevyhledává. Odsouzený neměl nedostatky v dodržování vězeňského režimu

a své povinnosti si ve výkonu trestu řádně plnil. Odsouzený byl v rámci stanoveného programu zacházení hodnocený za jedno hodnotící období, se závěrem, že tento plní. Závěrem zpráva uvádí, že odsouzený nedosáhl potřebného stupně nápravy, neboť byl jen částečně úspěšný při ponižování dynamických kriminogenních faktorů.

15. V rámci dodatečné zprávy Vězeňské služby ČR, vyžádané soudem poté, co bylo předchozí rozhodnutí soudu zrušené nálezem Ústavního soudu, závěr zůstává neměnný. Odsouzený nadále není pracovně zařazený pro nedostatek vhodných pracovních příležitostí. Od posledního hodnocení byl celkem třikrát odměněný a kázeňsky nebyl trestaný. Plánovaný výstup z výkonu trestu odnětí svobody je předpokládaný dnem 18. 9. 2027.

16. Podle § 327 odst. 1, písmena b) trestního řádu může soud upustit od výkonu trestu odnětí svobody nebo jeho zbytku, jestliže odsouzený byl nebo má být vyhoštěn.

17. V tomto smyslu pokud soud zvažoval návrh odsouzeného, vycházel z předpokladu, že přestože platná právní úprava pro vyhovění žádosti odsouzeného nestanoví žádné zákonné podmínky, tak toto neznamená, že vzniká odsouzenému bez dalšího automatický nárok na vyhovění jeho žádosti. V tomto směru je naopak soud přesvědčený, že případné vyhovení žádosti by primárně mělo nastat pouze v situaci, kdy je možné dospět k závěru, že účel trestu již byl v případě odsouzeného naplněný, včetně toho, že by k tomuto poté měla přistupovat další skutečnost, která nutí odsouzeného, případně soud, nepostupovat podle standardních ustanovení § 88 trestního řádu. V tomto smyslu je i logické, že není namístě tímto způsobem v obecné rovině zvýhodňovat cizí státní příslušníky, kteří vykonávají trest odnětí svobody, a kterým byl současně uložený trest vyhoštění, oproti jiným odsouzeným, kterým takový trest vyhoštění uložený nebyl, proto se také soud domnívá, že případné vyhovění žádosti takového odsouzeného by mělo být v obecné rovině spíše výjimkou, nikoli obecným pravidlem.

18. V tomto smyslu je nutné primárně upozornit na to, že nelze vyhovět návrhu odsouzeného a změnit výměru pravomocně uloženého trestu vyhoštění z doby určité na dobu neurčitou, proto v tomto smyslu je takový návrh odsouzeného nerealizovatelný a nemůže být ani součástí úvah soudu. Současně je nesprávný i předpoklad odsouzeného o tom, že by v případě výkonu alespoň jedné třetiny uloženého trestu odnětí svobody, mohlo být vyhověno jeho návrhu na podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, neboť odsouzený naplňuje požadavek ustanovení § 88 odst. 1, písmena b) bodu 4. a 6. trestního zákoníku. Proto v jeho případě je obecnou zákonnou hranicí pro možné podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nejméně polovina uloženého trestu odnětí svobody, což logicky obžalovaný aktuálně nesplňuje. Absurdní a zcela nepřiléhavý je poté i argument odsouzeného o tom, že pokud je odsouzený pracovně nezpůsobilý, tak by měl být z výkonu tresu odnětí svobody propuštěný, neboť jeho pobyt ve výkonu trestu je pouze zatěžováním sociálního systému. Je nutné upozornit, že při zvažování naplnění účelu ukládaného trestu není nikdy hledisko výše nákladů pro stát, ale otázka změny postojů odsouzeného v tom smyslu, že se v budoucnu už nikdy nedopustí žádného protiprávního jednání.

19. S tímto relativně krátkým časovým intervalem dosavadního výkonu trestu odnětí svobody souvisí i logický závěr o tom, že prozatím v případě odsouzeného nedošlo k dostatečnému stupni jeho nápravy. V tomto smyslu nemohl soud odhlédnout od charakteru protiprávního jednání, pro které byl odsouzený uznán vinným, které je nepochybně vysoce společensky závažné a škodlivé, včetně toho, že se tohoto jednání odsouzený dopustil opakovaně na různých místech a po delší dobu. Bez významu pro hodnocení soudu posléze není ani to, že odsouzený takto jednal jako člen organizované skupiny a jeho postavení v rámci organizované skupiny nebylo nijak zanedbatelné, kdy nalézací soud naopak odsouzeného hodnotil jako osobu značně zkušenou, až protřelou, která si byla dobře vědoma toho, čeho se dopouští a v rámci organizované skupiny hrála podstatnou roli a propojovala více osob, které se na této trestné činnosti podílely.

20. Odsouzený sice uvádí, že si plně uvědomil závažnost svého protiprávního jednání a za toto se stydí, toto jeho prohlášení posléze ale nekoresponduje s hodnocením jeho osoby a jeho chování z průběhu trestního řízení, v rámci kterého byl odsouzený hodnocený jako osoba bez reflexe svého protiprávního jednání, a to ani v rámci jeho částečného doznání, které bylo z jeho strany učiněné toliko ve snaze zmírnit následky svého protiprávního jednání. Přestože se na první pohled jeví doba dosavadního výkonu trestu již jako relativně dlouhá, je zřejmé, že podstatnou část této doby prozatím tvořil výkon vazby, ke kterému by se mělo vztahovat i výše uvedené hodnocení nalézacího soudu, zatímco faktický výkon trestu odnětí svobody po nabytí právní moci představoval v době podání žádosti dobu necelých čtyř měsíců, aktuálně dobu deseti měsíců, kterou lze stěží považovat za dostatečné dlouhé období, v rámci kterého by mělo dojít k reflexi takové intenzity, kterou odsouzený ve svém podání naznačuje. Přestože lze do jisté míry přihlédnout i ke kázeňským odměnám, které byly zejména v posledním období odsouzenému uděleny, nelze se však domnívat, že by pouze tyto skutečnosti za tak krátkou dobu dokládaly zásadní proměnu odsouzeného, naplňující jeho trvalé uvědomění si důsledků svého předchozího protiprávního jednání, a to i přesto, že se jedná o jeho první odsouzení a první výkon trestu odnětí svobody.

21. Poslední skutečností, kterou odsouzený odůvodňuje svůj návrh, je jeho zákonná povinnost pečovat o svoji nemocnou matku. V tomto smyslu je soud nadále přesvědčený, že výlučně humanitární důvody nemohou být důvodem pro vyhovění žádosti odsouzeného, kdy takto to bylo prezentováno i v předchozí rozhodovací praxi Ústavního soudu (viz přiměřeně například nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 2997/13). Nepochybně by však bylo možné k takovým důvodům přihlédnout, pouze však za předpokladu, že na základě jiných skutečností lze dospět k závěru, že došlo k zákonem předpokládanému polepšení a naplnění základního účelu ukládaného trestu odnětí svobody, k čemuž však soud v případě odsouzeného nedospěl.

22. Nad rámec shora uvedeného je nutné uvést, že oproti své původní žádosti, odsouzený tato svá tvrzení alespoň částečně doložil, takže soud mohl tvrzení odsouzeného alespoň v dílčí rovině posoudit. Nadále však lze vznést podstatné výhrady k tomu, že poslední dokládaná lékařská zpráva, navíc pouze k otázce psychického stavu, je z října 2019, proto lze stěží na základě tohoto posuzovat aktuální zdravotní stav matky odsouzeného a z tohoto vyplývající její potřeby. Mnohem podstatnější je však podle názoru soudu skutečnost, že prvotní doložené lékařské zprávy jsou ještě z doby, kdy se odsouzený dopouštěl předmětného protiprávního jednání, proto pokud se odsouzený dopouštěl předmětného protiprávního jednání v době, kdy již jeho matka trpěla předmětnými zdravotními komplikacemi, stěží se aktuálně po svém pravomocném odsouzení může domáhat svého propuštění právě proto, aby mohl o svoji matku pečovat, a to zejména pokud je, a tedy logicky i v době páchání protiprávního jednání byl, jedinou osobou, která se o svoji matku může postarat. Na tomto závěru podle závěru soudu posléze nemění ani logický předpoklad, že výkon trestu bývá, a mohl by být i v případě matky odsouzeného, sekundárně spojený s dílčím zhoršením jejích zdravotních potíží, na druhou stranu i tuto skutečnost odsouzený musel předpokládat a měl ji vzít v úvahu v době, když se rozhodoval o tom, zda se dopustí shora uvedeného protiprávního jednání.

23. Výrazně posléze toto tvrzení odsouzeného zpochybňuje i jeho dlouhodobý pobyt na území České republiky před svým zadržením a omezením osobní svobody a jeho žádost o dlouhodobý přechodný pobyt za účelem podnikání, který se podle názoru soudu moc neslučuje s aktuálně tvrzeným předpokladem osobní péče o matku, kterou nemůže zajistit nikdo jiný, než odsouzený.

24. Ze všech těchto důvodů proto soud zamítl žádost odsouzeného o upuštění od výkonu zbytku trestu odnětí svobody tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Krtková.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není stížnost přípustná.

Ústí nad Labem, 22. dubna 2021

Mgr. Roman Felzmann v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Krtková.